

**URZĄD
PATENTOWY
PRL**

Patent tymczasowy dodatkowy
do patentu nr ———

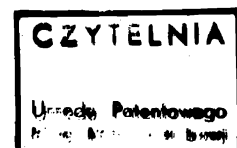
Int. Cl.³ A01K 77/00

Zgłoszono: 15.03.82 (P. 235474)

Pierwszeństwo ———

Zgłoszenie ogłoszono: 17.01.83

Opis patentowy opublikowano: 05.12.1984

Twórcy wynalazku: Janusz Piłkuła, Lech Szlauer

Uprawniony z patentu tymczasowego: Akademia Rolnicza,
Szczecin (Polska)

Sposób łowienia zooplanktonu w ciekach

Przedmiotem wynalazku jest sposób łowienia zooplanktonu w ciekach, zwłaszcza w odpływach jezior, które zawierają duże ilości zooplanktonu nadającego się do gospodarczego wykorzystania jako pokarm do podchowu narybku, np. karpia. Znanym sposobem łowienia zooplanktonu w ciekach jest odciedzenie go z wody przy pomocy różnych narzędzi sieciowych całkowicie zanurzonych w toni wodnej. Konieczność stosowania do budowy tych narzędzi tkanin o dużej gęstości stwarza problem zatykania się sieci zatrzymywaną zawiesiną i utraty przez nie właściwości filtracyjnych. Problem ten jest rozwiązywany przez płukanie sieci planktonowych. Znany sposób płukania narzędzia do połowu zooplanktonu zawiera patent 105 061. Zgodnie z tym wynalazkiem zanikowi zdolności filtracyjnej sieci planktonowej przegradzającej ciek zapobiega się przez okresowe zamykanie jej wlotu. W stanie zamkniętym sieć opłukiwana jest przez wodę omywającą ją od strony zewnętrznej. Zawiesina ulega wówczas odklejeniu od wewnętrznych ścian sieci i spływa do jej końcowej części przez co narzędzie odzyskuje zdolność filtracji. Sposób ten pozwala płukać sieć planktonową bez uciążliwego wyjmowania jej z wody. Wadą sposobu jest natomiast potrzeba stałej obsługi sieci, polegającej m.in. na częstym otwieraniu i zamykaniu wlotu sieci.

Celem wynalazku jest opracowanie sposobu ciągłego odłowu zooplanktonu, zapewniającego samoczynne oczyszczanie się sieci i przez to wyeliminowanie potrzeby stałej obsługi łowiącego narzędzia.

Sposób łowienia zooplanktonu według wynalazku polega na tym, że sieć planktonową o znanych kształtach opuszczoną na linie do cieku z miejsca położonego na pewnej wysokości nad powierzchnią wody utrzymuje się zanurzoną, korzystnie do połowy wlotu, zachowując ją w stanie równowagi dynamicznej, będącej wynikiem działania długości liny, ciężaru sieci i naporu wywieranego na sieć przez płynącą wodę. W miarę upływu czasu łowiąca sieć ulega zatkaniu przez zatrzymywaną zawiesinę, co zwiększa napór wody na sieć i w konsekwencji powoduje wynurzenie się wlotu sieci, często nawet ponad powierzchnię wody. Wówczas do sieci przestaje napływać woda lub też wpływa ona w zmniejszonych ilościach. W takiej sytuacji siatka obmywana przez opływającą ją z zewnątrz wodę ulega przepłukiwaniu. Następstwem tego jest zwiększenie jej zdolności filtracyjnych, zmniejszenie oporu stawianego przez siatkę i zanurzenie jej wlotu, trwające do czasu ponownego zatknięcia się sieci. Sieć łowiąca w opisany sposób wykonuje bardzo charakterystyczne

samoczynne ruchy oscylacyjne w płaszczyźnie pionowej. Taki sposób łowienia zapewnia wydajniejsze połowy zooplanktonu, na przykład przy czasie łowienia 1 godz. średnio o 83% wyższe w porównaniu z siecią łowiącą z wlotem całkowicie i na stałe zanurzonym pod wodą.

Sposób według wynalazku przedstawiony jest bliżej w przykładzie wykonania na rysunku. Z jazu **1** nad ciekim opuszczona jest na linie **2** sieć planktonowa **3**. Długość liny **2** jest tak dobrana, że wlot siatki **4** jest do połowy wysokości zanurzony w cieku. W wyniku takiego zawieszenia siatki wlot jej wykonuje oscylacje zgodnie z wektorami **5**.

Zastrzeżenie patentowe

Sposób łowienia zooplanktonu w ciekach za pomocą znanej sieci planktonowej, **znamienny tym**, że sieć planktonową opuszczoną na linie do ciek z pewnej wysokości nad powierzchnią wody utrzymuje się w trakcie połowu zanurzoną do połowy wlotu zachowując ją w tym położeniu w stanie równowagi dynamicznej.

